

RESSÒ DE LA PARAULA

L'oració que esdevé aplaudiment

Què hi ha al darrere d'un aplaudiment?

Estem avesats a aplaudir. És un gest pràcticament generalitzat en totes les cultures.

Siguin sincers o forçats, en viu o «enllaunats», sempre volen manifestar adhesió, admiració, alegria, felicitació, agraïment, etc. Segons casos, l'aplaudiment té un o altre sentit. Alguns actors diuen que no poden viure sense l'aplaudiment del públic en el teatre, tots els creadors comuniquen, exposen, publiquen, buscant el reconeixement del públic; un líder polític es reafirma en el seu discurs en veure's aplaudit i els seus seguidors se senten units en la mateixa manifestació d'alegria compartida. De vegades una persona deprimida o insegura es recupera quan se sent «aplaudit» com a signe de reconeixement del propi valor...

És un bell signe que fem servir per a expressar sentiments molt nobles, com quan la gent aplaudeix a un heroi o a una persona que ha aconseguit amb el seu esforç una meta vertaderament valuosa; o també davant el cadàver d'una persona admirada o d'una víctima injustament assassinada.

L'aplaudiment, fins i tot, pot formar part de la nostra oració. És maco escoltar l'oració del salmista que, davant les obres salvadores de Déu, vol encomanar la seva alegria desbordant als rius i a les muntanyes, convidant-los a aplaudir: «aplaudeixen tots els rius; i aclamen alhora les muntanyes, en veure que ve el Senyor amb justícia» (Sal 98,8).

Jesús, entrant a Jerusalem, va ser aplaudit per la multitud. Ell va acceptar el gest com a lloança, ad-

miració i reconeixement de la seva condició de Messies. Era una autèntica professió de fe en forma de lloança.

Però sabem que no tots unarien la seva veu a la de la multitud. Uns, perquè ho rebutjarien com a gest blasfem; seria el cas del grup dels fariseus, que intentaven fer callar a la gent. Hi ha uns altres no s'afegirien, perquè la seva manera d'entendre el seguiment de Jesús, està centrada, no tant en la seva Persona, sinó en «la seva causa», en la seva idea, en el seu missatge moral, en la seva «utopia». En aquest cas es corre el greu risc de projectar la pròpia idea, el propi projecte, en el missatge de Jesús. És el que probablement va passar a Judes (que també anava entre la gent aplaudint Jesús).

Sempre que s'aplaudeix a un líder per les seves idees, l'atenció es fixa en el seu programa, en el seu projecte; s'aplaudeix per estar d'acord en el seu mis-

satge; la seva persona és reconeguda en tant que és el seu impulsor; en tant que és un líder d'una «causa», capaç d'arrossegar i convèncer, perquè ell mateix ha sigut conseqüent i l'ha duta a terme fins al final.

En aquella escena de l'entrada de Jesús a Jerusalem és la persona de Jesús a qui s'aplaudeix. Ell és l'objecte de la nostra fe. Qui ha arribat a descobrir el secret de la seva persona, posa el cor a les seues mans i sap que llavors allí Déu és realment aplaudit. I les raons per les quals les mans aplaudeixen són les mateixes que movien al salmista a cridar als rius i a les muntanyes a saltar de goig, és a dir, les obres meravelloses que Déu ha fet en el món. Més concreta-

ment l'obra mestra de la seva Mort i la seva Resurrecció.

Se sol posar en contrast aquesta escena de l'entrada de Jesús a Jerusalem amb la tremenda soledat patida al Gòlgota. Allí només quedaven els qui no anaven darrere de les idees, sinó que només desitjaven la seva persona, estimar-lo a Ell. Nosaltres traslladant-nos al Gòlgota, davant la Creu, seríem capaces d'irrompre en un aplaudiment entusiasta?

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Amb palmes i rams

Estava anunciat. El Messies seria entronitzat enmig de cants i signes de benedicció: «Beneït el qui ve en nom del Senyor. Ordeneu una processó amb rams fins a les vores de l'altar» (Sl 117,26-17).

Avui es compleix aquesta paraula de l'Esclat. Però solament en part. No és una processó triomfal sinó pacífica. No és grandiosa sinó humil. No és universal sinó dels petits. No és apoteòsica sinó com un ferment de pacifisme i d'humilitat.

D'aquesta entrada de Jesús a Jerusalem ens en queden tres símbols:

—Un pollí. No un cavall fort i elegant, sinó un pollí. També estava escrit: «Mira, el teu rei ve cap a tu muntat en un

ase, en un pollí, un fill de somera» (Za 9,9-10). En farem poques de guerres amb un pollí. El seu valor precisament està en el que significa: mansuetud, humilitat, negació... al revés del que cerquem en un cavall de guerra.

—Lloances messiàniques. Les lloances van adreçades a Déu i al qui ve en el seu nom. No s'alaben les grandeses humanes. Es beneeix el qui arriba com a rei en nom del Senyor. Lluc ho deixa molt clar utilitzant el mateix missatge de Nadal: «Pau en el cel i glòria en les altures» (Lc 19,38).

—Els infants. Cridaven entusiasms, fins i tot en el temple. Tant que les autoritats reclamen a Jesús. Però havien de ser els infants perquè ells són els preferits en el Regne de Déu. I perquè són el millor signe dels valors del Regne: «és dels qui es fan com ells» i perquè «amb la paraula dels infants i dels nadons t'has fet cantar una lloança» (Sl 8,3).

Aquesta entrada solemne de Jesús a Jerusalem com a Messies és una victòria:

—La victòria de la pau sobre les violències humanes. S'anuncia la pau i es fa opció per la senzillesa.

—La victòria de la humilitat sobre les grandeses humanes. Es prefereix els petits i el qui humanament no compten.

—La victòria de l'alegria de l'Esperit sobre les tristeses humanes. Desborda l'entusiasme que ve de Déu.

—La victòria de l'esperança sobre els desenganys humans. S'acull i es beneeix la utopia.

Encara avui Déu ve a l'encontre dels homes per anunciar-nos el seu amor i la seva salvació.

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

La oración que se hace aplauso

«**Q**ué hay detrás de un aplauso? Estamos acostumbrados a aplaudir. Es un gesto prácticamente generalizado en todas las culturas. Sean sinceros o forzados, en vivo o «enlatados», siempre quieren manifestar adhesión, admiración, alegría, felicitación, agradecimiento, etc. Según casos, el aplauso tiene uno u otro sentido. Algunos actores dicen que no pueden vivir sin el aplauso del público en el teatro, todos los creadores comunican, exponen, publican, buscando el reconocimiento del público; un líder político se reafirma en su discurso al verse aplaudido y sus seguidores se sienten unidos en la misma manifestación de alegría compartida. A veces una persona deprimida o insegura se recupera cuando se siente «aplaudido» como signo de reconocimiento del propio valor...

Es un bello signo que usamos para expresar sentimientos muy nobles, como cuando la gente aplaude a un héroe o a una persona que ha logrado con su esfuerzo una meta verdaderamente valiosa; o también el cadáver de una persona admirada o de una víctima injustamente asesinada.

El aplauso, incluso, puede formar parte de nuestra oración. Es hermoso escuchar la oración del salmista que, a la vista de las obras salvadoras de Dios, quiere contagiar su alegría desbordante a los ríos y a las montañas, invitándoles a aplaudir: «¡aplaudan los ríos; únense las montañas en gritos de alegría!» (Sal 98,8).

Jesús, entrando en Jerusalén, fue aplaudido por la multitud. Él aceptó el gesto como alabanza, admiración y reconocimiento de su condición de Mesías. Era una auténtica profesión de fe en forma de alabanza.

Pero sabemos que no todos unirían su voz a la de la multitud. Unos, porque lo rechazarían como gesto blasfemo; sería el caso del grupo de los fariseos, que intentaban hacer callar a la gente. Hay otros, porque su forma de entender el seguimiento de Jesús, está centrada, no tanto en su Persona misma, sino en «su causa», en su idea, en su mensaje moral, en su «utopía». En este caso se corre el grave peligro de proyectar la propia idea, el propio proyecto, en el mensaje de Jesús. Es lo que probablemente ocurrió a Judas (que también iba entre la gente aplaudiendo a Jesús).

Siempre que se aplaude a un líder por sus ideas, la atención se fija en su programa, en su proyecto; se aplaude por estar de acuerdo en su mensaje; su persona es reconocida en tanto que es su impulsor; en tanto que es un líder de una «causa», capaz de arrastrar y convencer, porque él mismo ha sido consecuente y la ha llevado a cabo hasta el final.

En aquella escena de la entrada de Jesús en Jerusalén es la persona de Jesús a quien se aplaude. Él es el objeto de nuestra fe. Quien ha llegado a descubrir el secreto de su persona, pone el corazón en sus manos y sabe que entonces allí Dios es realmente aplaudido. Y las razones por las cuales las manos aplauden son las mismas que movían al salmista a llamar a los ríos y las montañas a gritar de júbilo, es decir, las obras maravillosas que Dios ha hecho en el mundo. Más concretamente la obra cumbre de su Muerte y su Resurrección.

Se suele poner en contraste esta escena de la entrada de Jesús en Jerusalén con la tremenda soledad sufrida en el Gólgota. Allí solo quedaban quienes no iban detrás de las ideas, sino que solo deseaban su persona, amarle a Él. Nosotros trasladándonos al Gólgota, ente la Cruz, ¿seríamos capaces de irrumpir en un aplauso entusiasta?

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

La nostra diòcesi es fa present a la trobada missionera de Madrid

Amb el lema «Orar, la vida y la misión» va tenir lloc, els dies 28 i 29 de febrer passat, a Madrid, una trobada per a empleats i voluntaris de les delegacions de Missions de tot l'Estat.

Es van reunir unes 100 persones al voltant dels bisbes i de diferents missioners que van compartir les seves vivències en terres de missió. També la missió continua quan estan aquí, en les seves parròquies.

Segons l'encàrrec del papa Francesc, com a preparació del Jubileu

2025, cal intensificar la pregària, en aquest cas pels missioners i les seves comunitats.

«L'Església va ser fundada per al món i la seva finalitat és evangelitzar. Tot cristià és missioner. Els missioners encarnen el rostre de l'Església. Missió i pregària tenen una causalitat recíproca», ens recorda la nostra delegada de Missions, la Gna. Gràcia Navarro.

El testimoni és important en la missió, però també cal l'explicitació verbal del relat de l'Evangeli. El contingut moral, espiritual, an-

tropològic i transcendent de l'Evangeli ha de ser el més adequat, el més significatiu per a la persona com a imatge de Déu. Atendre la necessitat espiritual de cada persona és el primer que ha d'atendre el missioner.

Hi ha diferents organismes que promouen activitats de conscienciació missionera: OCSHA, ESCAM, CALM, MISSIÓ AMÈRICA...

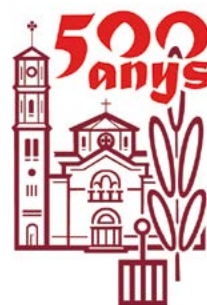
Els missioners agraïxen a tothom els donatius que reben per poder tirar endavant l'anunci de l'Evangeli a arreu.

Se celebra la Jornada de Pastoral Penitenciària de Catalunya

El dissabte 2 de març passat, els preveres i una representació del voluntariat del Centre Penitenciari de Brians 1 i Brians 2, van participar a la 28a Jornada de Pastoral Penitenciària dels bisbats amb seu a Catalunya. Enguany, la Jornada de Pastoral Penitenciària de Catalunya la va organitzar el bisbat de Lleida, i es va realitzar a l'Acadèmia Mariana. Hi van assistir 65 representants.

Representació de la Pastoral Penitenciària del bisbat de Sant Feliu de Llobregat

CATEDRAL
PARRÒQUIA DE
SANT LLORENÇ
1524-2024

Per consultar tots els actes podeu escanejar amb el mòbil aquest QR

Jornada d'Apostolat Seglar de Catalunya

Primer Anunci: «Poble de Déu unit en la missió»

El dissabte 9 de març passat es va desenvolupar a Tarragona, la Jornada interdiocesana d'Apostolat Seglar dels bisbats amb seu a Catalunya, on els més de dos-cents assistents, es van sentir clarament protagonistes i compromesos amb els grans reptes que cal dur a terme en aquesta Església en Sortida. Es va posar l'accent en el lideratge dels laics acompanyat pels pastors. Una Església cridada, cridada a ser poble, com diu el nostre objectiu diocesà, amb vocació de servei i amb la fermesa que ens infonen les petjades del Crist.

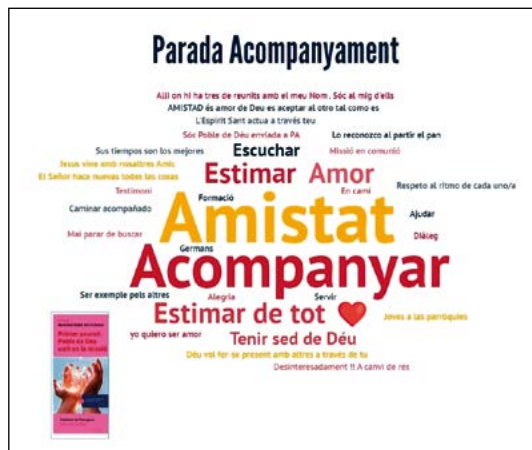
Precedits per la pregària, la Delegació d'Apostolat Seglar de Tarragona ens donà la benvinguda conjuntament amb el seu arquebisbe Mons. Joan Planellas, el bisbe de Tortosa Mons. Sergi Gordo, responsable de l'acompanyament de l'Apostolat Seglar a Catalunya, i Luis Manuel Romero, secretari de la Comisión episcopal para los Laicos, Familia y Vida que ens van esperonar en tot moment a viure amb esperança la nostra vocació laical arrelada a l'Església de Catalunya. Seguidament en Josep Otón, doctor en Història i professor de l'ISCREB, impartí una ponència que girava al voltant dels valors de l'Evangelització. Va parlar de la importància de la missió pastoral dels laics en el dia a dia de la vida quotidiana i també en la nostra comunitat. Un altre dels punts tractats va ser la importància de l'escolta i l'acompanyament als allunyats en el seu discerniment, sempre amb respecte a les seves conviccions i la cabdal importància de la formació per esdevenir bons comunicadors de la nostra fe.

Seguidament, sempre acompanyats per la delegada d'Apostolat Seglar de Sant Feliu, Mercè Lajara, ens vam distribuir en quatre grups, corresponents a quatre parades relacionades amb el Primer Anunci: vida quotidiana, acompanyament, formació i comunitat. La delegació del nostre bisbat es va encarregar d'adaptar el taller sobre l'acompanyament. En un primer moment es va reflexionar sobre les qualitats d'un Primer Anunci i, tot seguit, hi va haver una teatralització sobre l'acompanyament d'un possible cas de Primer Anunci. Després, una jove i un membre d'un grup de matrimonis van donar el testimoni sobre l'acompanyament en el seu procés de desvetllament de la fe i com des d'una societat tan convulsa com la nostra, han arribat al seu compromís ferm en l'Església. Es va demanar també als participants que indiquessin una paraula o

Un moment de pregària amenitzat musicalment per Mn. Joan Àguila

una frase que els hagués suggerit el taller i és el que reflectim en la següent imatge.

Després, de nou a l'Auditori, es van fer grups amb seglars de diferents moviments i diòcesis per compartir vivències de la diada i concretar uns breus compromisos per esdevenir millors evangelitzadors fidels a Jesucrist. La celebració comunitària de l'Eucaristia, el dinar de germanor i una visita cultural al Museu Diocesà i a la Catedral de Tarragona van posar fi a la trobada.

Presència, testimoni, diàleg i anunci són els pilars fonamentals d'una bona evangelització, amb un profund respecte a les moltes realitats que són presents a la nostra Església, però sempre avançant en la cerca de nous mètodes i noves estructures impregnats del missatge del Crist i creïbles enmig del nostre món.

AGENDA

■ **Missa Crismal i Jornada Sacerdotal.** Dimecres 27 de març, a les 11 h, a la Catedral de Sant Llorenç.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. ■ Dilluns Sant (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Is 42,1-4.6-7 / Sl 26 / Jo 12,1-11]. Sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.

26. ■ Dimarts Sant [Is 49,1-6 / Sl 70 / Jo 13,21-33.36-38]. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

27. ■ Dimecres Sant [Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sant Rupert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; sant Alexandre, soldat mr.; santa Lídia, mare de família, mr.

28. □ Dijous Sant. Missa de la Cena del Senyor [Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jo 13,1-15]. Sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

29. ■ Divendres Sant. Celebració de la Passió del Senyor [Is 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16;5,7-9 / Jn 18,1-19,42]. Sant Ciril, diaca i mr.; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, vg. a Toledo.

30. ■ Dissabte Sant. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. □ Diumenge vinent, Pasqua de la Resurrecció del Senyor (litúrgia de les hores: pròpia) [Vetlla: després dels textos de la Llei i dels Profetes: Rm 6,3-11 / Sl 117 / Mc 16,1-8. Missa del dia: Fets 10,34a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8 / Jo 20,1-9; o bé: Mc 16,1-8); o bé a la Missa vespertina: Lc 24,13-35]. Sant Benjamí, diaca i màrtir (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, verge romana i màrtir; beat Amadeu (1472), duc de Savoia.

Diumenge de Rams

o de la Passió del Senyor (B)

COMENTARI

«Jesucrist es feu obedient fins a la mort. Per això Déu l'ha exalçat com a Senyor»

Comencem avui la Setmana Santa i les lectures ens conviden a viure-la intensament. Sant Pau en fa una síntesi de tot el que celebrem: *Jesucrist que era de condició divina no es volgué guardar gelosament la seva igualtat a Déu sinó que es va fer no-res fins a prendre la condició d'esclau. Déu mateix es fa home. I no solament es fa un esclau sinó que a més es feu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. És el que celebrarem aquests dies fins arribar a la nit de Pasqua en què es farà realitat el que diu també l'apòstol: Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra reconegui que Jesucrist és Senyor. És justament el que viurem la nit de Pasqua, durant cinquanta dies i tots els diumenges de l'any. Jesús que dona la vida per salvar-nos del pecat, ressuscita a una vida absolutament nova que el fa Senyor de tot el món i que ens salva d'allò que ens fa més por que és la mort. La primera lectura també ens hi ha preparat amb un text que sembla una anticipació de la passió que llegim a l'evangeli: He parat l'esquena als qui m'assotaven; les galtes als que m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. Però el Senyor Déu m'ajuda. Mai no estem sols en el dolor i en el sofriment. I a l'evangeli llegim la passió que comença amb la traïció de Judes i la institució de l'Eucaristia. Després ja entrem a l'hort de Getsemaní i anem seguint tot el camí de la creu fins a la crucifixió, mort i sepultura de Jesús. Aquest condemnat a mort crida l'atenció del centurió que proclama: Aquest home era Fill de Déu. La forma d'afrontar el dolor, el sofriment i la mort li han fet descobrir en Jesús a Déu mateix i hi creu. Hem d'aprendre l'amor, la humilitat, la paciència, la confiança en Déu de Jesús. I a ser com el cirineu, i no com Pere que el va negar o com Judes; a penedir-nos com el bon lladre, a acompanyar-lo amb amor com les dones, a creure com el centurió, acceptar també el nostre camí de la creu.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

▶ Salm responsorial (21)

R. Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

▶ Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Marc (Mc 14,1-15,47) (Versió abreujada)

C. Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aire de mofa i deien: S. «Ah, tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix i baixa de la creu.» C. També se'n burlaven els grans sacerdots comentant amb els mestres de la Llei: S. «Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix. El Messies, el rei d'Israel, que baixi ara de la creu, i nosaltres, quan ho veurem, creurem en ell.» C. També li feien retrets els qui havien estat crucificats amb ell. Jesús llançà un gran crit i expirà. C. Arribat el migdia s'estengué per tota la terra una fosca fins a mitja tarda. I a mitja tarda Jesús cridà amb tota la força: † «Elohi, Elohi, ¿lamà sabactani?» C. Que traduït vol dir: † «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?» C. Alguns dels qui eren allí deien: S. «Mireu com crida Elies.» C. Un corregué, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya perquè begués, i deia: S. «Deixeu, a veure si ve Elies a desclavar-lo.» C. Jesús llançà un gran crit i expirà. C. En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. El centurió, que estava dret davant d'ell, quan veié com havia expirat digué: S. «És veritat; aquest home era Fill de Déu.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 50,4-7)

El Señor Dios me ha dado una lengua de discípulo; para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabila el oído, para que escuche como los discípulos. El Señor Dios me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás. Ofrecí la espalda a los que me golpeaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no escondí el rostro ante ultrajes y salivazos. El Señor Dios me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

▶ Salmo responsorial (21)

R. Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo Jesús, siendo de condición divina, no retuvo ávidamente el ser igual a Dios; al contrario, se despojó de sí mismo tomando la condición de esclavo, hecho semejante a los hombres. Y así, reconocido como hombre por su presencia, se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo exaltó sobre todo y le concedió el Nombre-sobre-todo-nombre; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

▶ Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Marcos (Mc 14,1-15,47) (Versión abreviada)

C. Los que pasaban lo injuriaban, meneando la cabeza y diciendo: S. «Tú que destruyes el templo y lo reconstruyes en tres días, sálvate a ti mismo bajando de la cruz.»

C. De igual modo, también los sumos sacerdotes comentaban entre ellos, burlándose: S. «A otros ha salvado y a sí mismo no se puede salvar. Que el Mesías, el rey de Israel, baje ahora de la cruz, para que lo veamos y creamos.»

C. También los otros crucificados lo insultaban. C. Al llegar la hora sexta toda la región quedó en tinieblas hasta la hora nona, Jesús clamó con voz potente: —† «Eloí Eloí, lemá sabaqtaní?». (Que significa: «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?»). C. Algunos de los presentes, al oírlo, decían: S. «Mira, llama a Elías.» C. Y uno echó a correr y, empapando una esponja en vinagre, la sujetó a una caña, y le daba de beber diciendo: S. «Dejad, a ver si viene Elías a bajarlo.»

C. Y Jesús, dando un fuerte grito, expiró. C. El velo del templo se rasgó en dos, de arriba abajo. El centurión, que estaba enfrente, al ver cómo había expirado, dijo: S. «Verdaderamente este hombre era Hijo de Dios.»